

faae Hundeholdet indskrænket. Da det Maximum, der er fastsat, er saa betydeligt, kunde det dog tænkes, at der var Kommunalbestyrelser, som vare særdeles rigoristiske, og jeg tror ogsaa, at Afgiften maa anses for at være noget urimelig. Hvad derimod angaar Bestemmelsen om de Fattiges Klasse paa Landet, forekommer det mig, at den er meget heldig. Det maa vistnok erkjendes, at den første Hund, der holdes et Sted paa Landet, ikke kan betegnes som nogen egentlig Luxus, eller rettere den maa kunne siges at gjøre Nytte, og naar der saa sættes en moderat Afgift for de følgende Hunde, mener jeg, at man maa kunne billige det. Om man strax skal gaa til 5 Kr. for den anden Hund eller vælge en Mellemvei for den anden og tredie Hund, kan jo blive Gjenstand for nærmere Overveielse, thi naar man gaar ud fra, at en Hund overhovedet kan gjøre Nytte, er der ganske vist Forskiel paa et ganske lille Sted og en større Gaard. Naar det saaledes for et lille Steds Vedkommende kan siges at være fuldkommen tilstrækkeligt for Vagten's Styld, kun at holde een Hund, kan det maaste paa en større Gaard være nødvendigt at holde to, men det er iøvrigt Ting, der ikke ere videre væsentlige. Tankegangen i den Bestemmelse billiger jeg iøvrigt. Med Hensyn til Erstatningsansvaret har det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. S. Larsen) udtalt, at Lovforslaget i Forhold til den nuværende bestaaende Tilstand maa siges at være en betydelig Forbedring. Det, der imidlertid har vakt særlig Opmærksomhed paa Landet, er navnlig de Tilfælde, for hvilke der skal idømmes Straf. Naar en Hund bider Noget eller sønderriver hans Klæder eller paa anden Maade forarsager Skade, tror jeg ikke, at man vil have Noget imod, at der for det Første gives Erstatning, og at der dernæst paalægges vedkommende Eier en Bøde, men det, der volder Vanskelighed, er, som det ærede Medlem omtalte, Sætningen om de Hunde, der forulempe de Væfarende ved at fare imod dem eller ved gående at forfølge dem. Nu er det jo almindelig anerkjendt, at det for Væfarende og navnlig for Kjørende kan være en overordentlig særlig Ting med disse smaa gående Mopper eller i det Hele taget med disse gående Hunde, der med en Udholdenhed, som maa beundres, forfølge dem. De kunne derved undertiden afstedkomme megen Skade, i alt Fald paatøre de Kjørende stor Uengstelighed, og at det er en stor Ulempe og til Skade for Hestene, at de stundom meget jævnlig under Veiis blive opskræmmede, er jo Noget, der i det Hele

taget ikke har været to Meninger om, det er en Side af Sagen, som vistnok Alle ere enige om. Men paa den anden Side lader det sig jo ikke negte, at det at være gående og løbe frem og efter et Kjøretøi er Noget, der i den Grad hører med til Hundens Natur, at jeg tror, det vil være meget vanskeligt at træffe almindelige Bestemmelser derimod for alle Tilfælde, uden at man gjør Hundeholdet ganske overordentlig beværligt. Jeg skal derfor ligesom de øvrige Talere henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed særlig paa denne Bestemmelse. Jeg kan ikke negte, at jeg finder, at der er Noget i, hvad det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds yttrede, at der, for at der kunde blive Tale om Straf, i hvert Tilfælde burde gaa en Advarsel forud, og saa burde der kun være Spørgsmaal om at ramme de Hunde, der vare særlig slemme, som havde vist, at de vare det, og som havde denne Vane i betydelig Grad, hvilket jo Politiet, som jo nu til Dags særdes jævnlig paa Veiene, hurtigt vil kunne opdage. Jeg mener nok, at der kunde være Spørgsmaal om at redigere Bestemmelsen saaledes, at det var Eierne af de Hunde, som havde vist sig særlig generende for Jærdsjelen, man idømte Straf, naar de ikke, efter at være advarede, enten holdt dem bundne eller paa anden Maade forhindrede dem fra at forulempe de Væfarende. Jeg tror ikke, man kan sige som det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Tanber), at denne Bestemmelse ikke er saa slem, fordi Udtrykket „forulempe“ staar der, det har i og for sig grumme lidt at behyde. Hvorvidt man føler sig forulempet eller ikke af en Hund paa Veien, er en subjektiv Sag. Den Ene kan synes, at det er rart, at en Hund kommer farende imod ham, og kan endog faae Lyft til at hjærtegne den, en Anden kan ikke lide det. Jeg tror derfor, at den afgjørende Bøgt bør lægges paa „gående forfølger“; Ordet „forulemper“ afgjør ikke Nogetsomhelst. Endelig har de store Bøder vakt særlig Opmærksomhed. Nu veed jeg meget vel, at naar der staar „Bøder paa indtil 200 Kr.“, vil der overmaade godt kunne idømmes Bøder paa 2 Kr., men jeg vil dog sige, at naar der staar et saa stort Maximum, kunde man dog tænke sig Muligheden af, at der hos Dommere, som ikke vare Hundevenner, kunde udvikle sig en Praxis i at idømme store Bøder i denne Materie, end egentlig onstelig, og medens dette maaste kunde gaa an, saalænge det gjælder det Tilfælde, at en Hund bider Noget eller river Klæder itu eller gjør Skade paa anden Maade, vil Maximumet dog ikke passe i det tredie Til-